

Deyðastund Sigmundar

Bylgjan brýtur høg og brøtt
brestir upp á landið,
troyttur maður leggur seg
í taran á Sandvíks sandi.

*Treðum lættliga dansin!
Dagurin skínur so fagurliga,
komið er hægst á summarið.*

2. Troyttur maður leggur seg
niður í tarabrugv,
Sigmund er hann at navni nevndur,
Føroyum gav kristna trúgv.

3. Í nátt hann rýmdi borgum frá,
lívið stóð í váða.
Síðsta sjón í eygað brann,
var Turið í hildarloga.

4. Turið stóð í hildarloga,
børnini royndi verja.
Tað var eingin av Gøtuskeggjum
á hana tordi herja.

5. “Turið, væna fljóðið mítt,
eg beri tungan harm.
Aldri aftur á ævini
eg sovi við tín barm.”

6. “Í nátt eg havi liðið nógv,
Tóra havi eg mist.
Einari sterka slepti eg av,
tá hann hevði deyðan kyst.”

7. Tregi og ivi í hesi stund
í hjarta hava búgv:
„Var tað rætt, tá ið eg sleit
við gomlu fedratrúgv.“

8. “Hvat man deyðin bjóða mær,
eg fari foldum frá,
endi eg í Helheimi
til mikla sorg og trá?”

9. “Ella man eg í Himni hátt
hoyra klokkur ringja,
ganga inn um gyltar dyr,
har einglar fagurt syngja.”

10. Tá tók sól at lýsa í,
hon geislar sínar sendi,
Sigmund kendi styrk á sær,
og aftur trúgvinn vendi.

11. Ein dúgva kom av Himni hátt,
seg niður á sandin skeyt,
Sigmund lyftir høvur sítt,
ei longur trúgvinn treyt.

12. “Hoyr meg, sæla sendiboð,
limur í himnaskara;
hvussu er vorðið í Himmiríki,
av góðsku tú mær svara.”

13. “Væl livst inni í Himmiríki;
bæði við gleði og gavni.
Mangar eru kempurnar,
ið prísar tímum navni.”

14. “Í morgun komu garpar tveir,
føddir á Føroyalandi,
vátir og illa tuskaðir,
Einar og Tórir frændi.“

15. “Har situr Ólav Trygvason,
hann lesur í Halgubók.
Hann kom hagar tann lagnudag,
tá Eirikur Ormin tók.“

16. “Har eru aðrar miklar kempur,
Rólant og Ríkin reystur,
umframt mæta keisar Karl,
blant kappar er hann bestur.“

17. “Um tey, ið eftir á Skúvoy sita,
ongan ótta kenn.
Dóttir tín verður háborin,
og dreingir mætir menn.“

18. Sigmund kendi mátt á sær,
hendur saman legði:
„Takk havi Guð fyri tíðina,
sum eg á foldum hevði.“

19. Tað klárnar fyri Sigmunds eygum,
tríggjar mans hann sær.
Tann eini nevndist Torgrímur,
ber stóra øks við lær.

20. Tala teir við vondum tungum
um ringar, skreyt og skrud:
„Líkið grava vit í sand,
men ringin bera til búð.“

21. Lyfta høvur úr tara upp,
øks ger banasár.
Kroppur fellur til jarðar niður,
í hondum høvd og hár.

22. Hamin gróvu í døkka mold,
ringin tóku teir heim.
Sigmundssál mót himni fór
til gleði og miklan gleim.

Jónleif Johannesen, ættaður úr Dali, yrkti.